

NUMMER 9

[NYHEDER](#)
[ANMELDELSER](#)
[INTERVIEWS](#)
[FEATURE](#)
[PODCAST ▾](#)
[BLOG ▾](#)
[KONTAKT ▾](#)

Luc Bessons "Linda og Valentin"

 3. august 2017 af [Michael Lindal Andersen](#)

2

VALERIAN AND THE CITY OF A THOUSAND PLANETS

999999

 Form: Film, 2 timer og 17 min.
 Udgivelsesår: 2017

Linda og Valentin går til filmen i Luc Bessons sansetævende science fiction-orgie af en film, "Valerian and the City of a Thousand Planets". Stædige tegneseriepurister vil få popcornene galt i halsen, men hvis man er villig til at give lidt slip, så er der rig mulighed for at æde

sig herligt overmæt i euro-sci-fi.

Da Frankrigs ramsjanginstruktør nummer et, Luc Besson, i sin tid gav verden den farverige og skæve science fiction-nyklassiker, "Det Femte Element", lugtede den mere end bare almindeligt af fransk science fiction fra tegneseriehylderne og især af den her til lands så elskede serie om "Linda og Valentin". Måske ikke så mærkeligt da denne series tegner Jean-Claude Mézières var med til at designe filmen.

"Linda og Valentin" – en hellig tegneserie?

Der er mange danske tegneserielæsere, der tænker på "Linda og Valentin" som noget helt særligt og nærmest helligt, og det er efter sigende også sådan, den gode Luc Besson har haft det. Han har haft filmen om de to rum-tids-agenter på nethinden i virkeligt mange år. Den store udfordring for en filmatisering af serien er så, at det har alle vi andre også haft. Vi har alle haft ideer om, hvordan den skulle se ud, og Luc Besson kan naturligvis ikke lave alle filmene på en gang. Han kan kun lave sin egen.

SØG

 Søg

NYESTE KOMMENTARER

- Gynther Meyer til [Luc Bessons "Linda og Valentin"](#)
- Carsten Søndergaard til [Status over statusrapport](#)
- Gitte til [Status over statusrapport](#)
- Matthias Wivel til [Luc Bessons "Linda og Valentin"](#)
- Carsten Søndergaard til [Status over statusrapport](#)

FIND OS PÅ FACEBOOK

9

 Nummer 9 - magasin ...
 2276 Synes godt om

Synes godt om side
 Del

Vær den første af vennerne, der synes godt om dette

Nummer 9 - magasin for tegneserier
 for 13 minutter siden

Ny samling fejrer MADs Don Martin - ham med de strittende fingre, dobbelte hager og opfindsomme lydord. Morten Tjalve anmelder!

Bindegale tegneserie
 Ewan, thunck og fump – Don Martin

SENESTE INDLÆG

Netflix' The Defenders er højest okay

21. august 2017

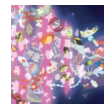
0

En anden slags superheltehistorie

18. august 2017

0

Efterårets tegneseriearrangementer

17. august 2017

0

Lykken er 192 sider med Radiserne

15. august 2017

0

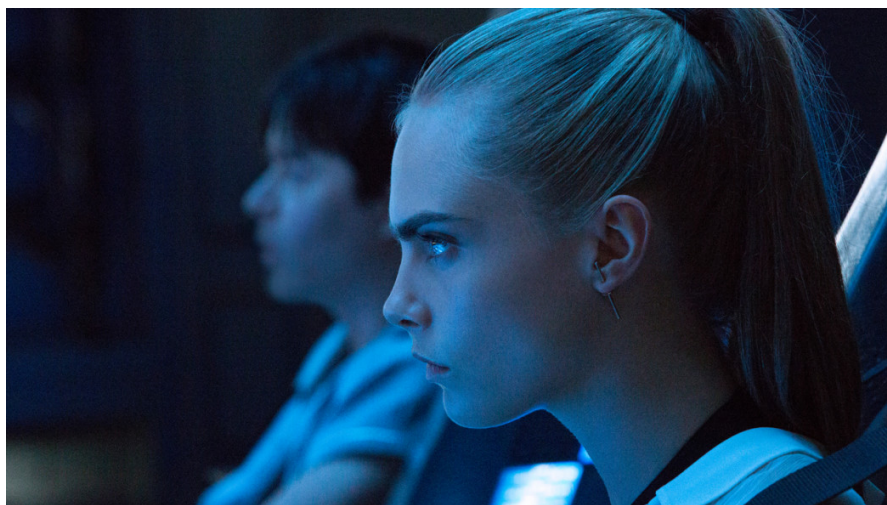

Femi-nichen: Lesbiske film og sexede lamper

14. august 2017

0

Og det skal jeg da lige love for, at han har gjort. Hold på hat og 3D-briller, for det går stærkt i "Valerian". De to rumagenter – der i filmen har de originale franske navne Valerian og Laureline – bliver rodet ind i et speget plot, der starter på fjerne planeter, men ender på det sted, der i tegneserien hedder Navlen, men som i filmen bærer navnet Alpha. En kæmpe stor rumstation, hvor racer fra hele universet bor side om side i et diplomatisk set skrøbeligt semi-fællesskab. Da der pludselig er tegn på, at der er opstået noget farligt og altødelæggende i kernen af Alpha, må Valerian og Laureline træde til. Undervejs må de forbi et kæmpe marked, der er så proppet til randen med så mange rumvæsener, sjove hatte, vild teknologi og andet vidunderligt og farverigt gejl, at selv cantinasenen i Star Wars ville blive forpustet. I det hele taget er filmen en tour de force igennem sære verdener, væsener og generel galskab, og man finder meget hurtigt ud af, om det er noget, man kan lide eller ej. Kommer man igennem den første time med smilet i behold, så er man en af dem, der kan lide den særlige form for science fiction, som Besson leverer med alt hvad det indebærer af kitsch og analoge kostumer, der lugter langt væk af retro og Barbarella. Ellers bør man nok løbe skrigende væk. Er det for meget? Ja, for fanden. Besson har lavet filmen som var den hans sidste. Proppet alle scener ud over det rimelige og givet frit løb til selv de vildeste og mest bizarre ideer. Det er for meget. Men det er også *herligt* meget.

Kønsroller i verdensrummet

"Valerian and the City of a Thousand Planets" er ikke en af den slags film, hvor man føler, hvad hovedpersonerne føler, men de er nu lette at holde med. Cara Delevingne er især god som Laureline. Fuld af energi, styrke, sass og karisma.

Scenen, hvor Laureline brokker sig over at hendes kjole er blevet revet i stykker få sekunder efter, at hun har været vidne til en bunke med-agenters ret grusomme død klinger dog ret så falsk. Det er kun med for at være sjovt og "sejt" og hører ikke rigtigt til i denne film eller hos disse figurer. Det er desværre heller ikke den eneste gang, at filmen skøjter ret så hurtigt over figurers død som noget, der kan ignoreres eller bare er for sjov. Valentin har også selv en del dødsfald på samvittigheden. Og det vel og mærke dødsfald, der burde resultere i en større diplomatisk krise på Alpha. Men som det er, og som det præsenteres, så er det uden konsekvenser, fordi de to helte er pissecool. Det er lidt synd, at Besson falder for den slags barnagtigheder. Selv i en film som denne.

“

Det ER dog ret ærgerligt, at stakkels Laureline ikke har fået plads i filmens titel, men må forføje sig og blive uden for døren til fordel for den kære Valerian og en meget lang undertitel.

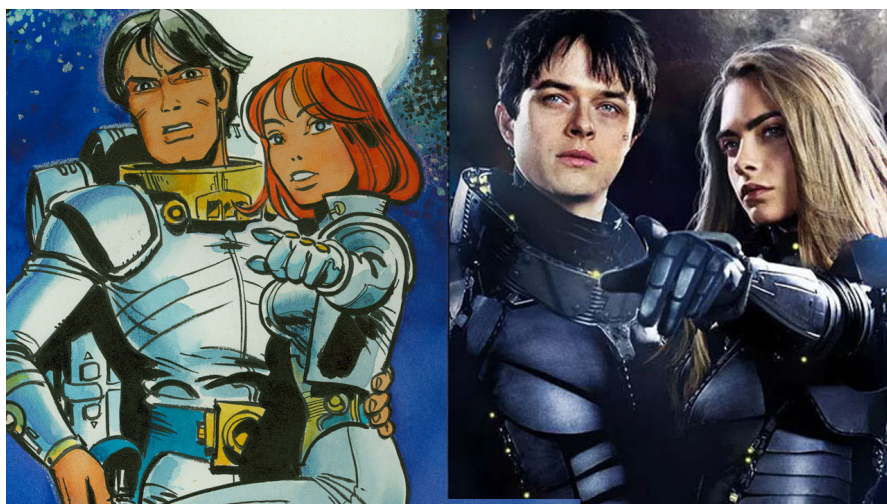
Tegneseriens leg med kønsroller er intakt i filmen. Valerian spiller den store helt, der ofte lader Laureline stå uden for døren, imens mændene klarer sagen. Og Laureline kvitterer ved at være den, der i bund og grund har styr på tingene. Hun finder sig ikke i pis. At filmen anvender kønsroller og problematiserer dynamikken mellem mandlige og kvindelige actionhelte på samme måde som en tegneserie fra 1970'erne, kunne få en til at tro, at der var noget bedaget over hele forestillingen. Men så skal man huske på, at Wonder Woman kun LIGE har fået sin egen film og at Mr. Grab-them-by-the-pussy sidder i det Hvide Hus. Laureline er oprørske af natur, tilpas vild og kan så sandelig tage vare på sig selv. Ligesom hende har man lyst til at smække Valerian en på kassen, når han leger alfahan. Det er fint at få sat i tale i en storladen actionfilm. Det ER dog ret ærgerligt, at stakkels Laureline ikke har fået plads i filmens titel, men må forføje sig og blive uden for døren til fordel for den kære Valerian og en meget lang undertitel. Det matcher ikke rigtigt filmens indhold.

Linda og Valentin – the Luc Besson remix

Plottet bliver mere og mere konventionelt efterhånden som filmen skrider frem. Da mysteriet bliver forklaret føles det – som så ofte før med så mange andre mysterier – mindre stort og originalt end det, man havde forestillet sig. Ligeledes er klimakset lidt mere konventionelt for actiongenren end det festfyrværkeri, der er gået forud. Jeg kunne også godt have undværet Rihannas tilstedeværelse i filmen. Hun spiller for tæt på sit eget image, og jeg blev pludselig mindet om, at jeg var i gang med at se en film. Men i det hele taget er filmen castet med lige så lidt mådehold som resten af filmen. Jazzlegenden Herbie Hancock dukker således også op som Laureline og Valerians chef, og Ethan Hawke gør det lidt akavet som fremtidsalfons.

For Linda og Valentin-purister vil der være masser at ærgre sig over. Bessons film er ikke en en-til-en-filmatisering, men mere et personligt remix af tegneseriens univers. Historien er et godt stykke hen ad vejen original og ikke baseret på et specifikt album, da vi så lander på Alpha er cirka 67 procent enten direkte baseret på, inspireret af eller lugter lidt af "Skyggernes Ambassadør", der da også er et af de bedste albums i serien. Men plot og struktur er helt og aldeles Luc Bessons.

Galaxy bliver aldrig nævnt, mytologien indeholder ikke historier om en oversvømmet Jord, og tids-delen af rumtidsstjenesten fylder lige præcis nul i filmen. Det bliver aldrig nævnt, at rumskibet også er en tidsmaskine, og hvorfor egentlig også tilmudre den allerede godt proppede film med den slags for plottet så uvedkommende detaljer? Det kan også forvirre tegneserielæsere, at størstedelen af filmens titel er taget fra et album og store dele af handlingen er taget fra et andet. Der er ikke rigtigt noget af "De Tusinde Planeters Imperium" i filmen.

Det vildt farverige og det kulørt fjollede

Hvad der til gengæld er intakt er det rige univers, de vilde, fremmede miljøer og eventyret. Uden at afsløre for meget, kan det afsløres, at tegneseriens skildring af menneskenes samfund (i tegneserien Galaxy, i filmen Alpha) som noget problematisk, overbureaukratisk og gråzonerigt også er til stede i filmen. Den menneskelige (hvide) mands kolonisering og overherredømme er i fokus, og på bedste 70er-vis skildres den oprindelige befolkning, som det går ud over, helt og aldeles som noget pragtfuldt, rent og utopisk. Der er ikke mange nuancer i satireen, men det var også sådan, det var i tegneserien i tidernes morgen. Og det er egentlig også sådan, det hører sig til i et rumeventyr af den gammeldags slags.

“

Hvis man kan sluge alle Bessons personlige touches og ændringer, så ender filmen faktisk med at føles en del mere som en "rigtig" Linda og Valentin-historie, end man lige skulle tro.

Hvis man kan sluge alle Bessons personlige touches og ændringer, så ender filmen faktisk med at føles en del mere som en "rigtig" Linda og Valentin-historie, end man lige skulle tro. Galskaben, det vildt farverige og kulørt fjollede fra "Det Femte Element" bliver skruet helt op til 100, og hvis det lyder godt i dine ører, så er "Valerian" nok en film for dig. Personligt var jeg som tegneserielæser mere irriteret over Zack Snyders fantasiløse ramme for ramme-filmatisering af "Watchmen", end jeg er over Besson, der gør universet til sit eget.

Anmelderen vs 3D

Jeg undgår normalt 3D. Denne tivolisering af filmmediet tilfører oftest ikke andet til en biografoplevelse end en mild, men borende hovedpine. Men jeg må indrømme, at hvis du kun skal se en film i 3D i år, så bør det nok være denne. Besson er fuldt ud klar over, hvad den ekstra dimension kan tilføre en film både af dybde og sug i maven. Særligt en sekvens, hvor Valerian spæner, hopper, falder og løber igennem en vanvittig række af Alphas miljøer er mildt sagt spektakulær i 3D. Jeg havde frygtet at de mange detaljer, som Besson propper sine billeder med, ville give mig kvalme, men i stedet tilfører de rigdom, dybde og en fornemmelse af at være et helt fremmed sted, der alligevel føles levende og ægte. Så fair nok, 3D... denne gang fik du mig.

"Valerian and the City of a Thousand Planets" er nok ikke din "Linda og Valentin"-film. Men gør dig selv en tjeneste og giv slip. Og så vil du opdage, at den er tættere på, end du tror.

📖 filmanmeldelser, Jean-Claude Mézières, Linda og Valentin, Pierre Christin, tegneseriefilmatisering, Valerian and the city of a thousand planets

DEL PÅ [f](#) [t](#) [@](#) [G+](#) [in](#) [t](#) [✉](#)

Michael Lindal Andersen

FORRIGE ARTIKEL

[Superhelte fra A til Å](#)

NÆSTE ARTIKEL

[Status over statusrapport](#)

MÅSKE KAN DU OGSÅ LIDE

**Forårsudgivelser II:
Genudgivelser og klassikere****Ekstraordinært ekstraordinær**19. februar 2017 af [Morten Tjalve](#)

1

19. september 2016 af [Morten Tjalve](#)

7

2 KOMMENTARER

Matthias Wivel on 13. August 2017

[Reply](#)

Fin, gennemarbejdet anmeldelse, men alt, alt for generøs. Den film er virkelig mislykket.

Ja, nogle af tableauerne fra Navlen er bjergtagende, men jeg synes alt for ofte det ligner noget fra The Phantom Menace. 3D-arbejdet er bare ikke godt nok udført — det mangler tyngde og stoflighed, hvis man sammenligner med de bedste effekter i dag, og det bør man vel, for det er der Besson gerne vil lande. Desuden er designet ofte grimt, hvis ikke direkte kikset — særligt planeten Mül synes jeg er ikke blot kitschet, men uopfindsomt realiseret.

Mere grundlæggende er manuskriptet virkelig tyndt, fyldt af huller og — som du siger — langt mindre ambitiøst end det burde være. Og så er det grundlæggende misforstået: at gøre fortællingen om Linda og Valentin til en Hollywoodromance, hvor det femte element stadig er kærligheden gør vold på seriens langt mere humaniserende skildring af deres forhold. I det omfang det handler om den store kærlighed, er det på et professionelt niveau — de to elsker hinanden, fordi de begge arbejder for menneskeheden. Romancen er med vilje sublimeret, fordi en mere banal fremstilling à la den Besson markedsfører umyndiggør hovedpersonerne.

Hvilket han i øvrigt yderligere gør ved at tage en del af Lindas opgaver, som de skildres i Skyggernes ambassadør, fra hende og give dem til Valentin, der tilmed gøres til helt utroværdigt badass. Er i øvrigt helt på linie med dig i kritikken af deres nærmest psykopatiske ligegyldighed overfor andres død. Det er *virkelig ikke i seriens ånd.

Nåja, og så mangler Dehaan og Delevigne, som flere kritikere har påpeget, helt den kemi der skal til for at forløse Bessons postulat af en screwball-romance, hvilket så heller ikke afhjælpes af den helt håbløse, tungrovede dialog.

Nåja, og hvorfor hedder Shingouzerne ikke Shingouzere, hvorfor er Gnavpotveksleren ikke gnaven og hvorfor fremstilles Bagulinerne endnu mere som racistiske karikaturer end i tegneserien?

Gynther Meyer on 17. August 2017

[Reply](#)

...og hvorfor fanden er hun ikke rødhåret!

SKRIV ET SVAR

Kommentar

Navn

Skriv kommentar

NUMMER 9

Nummer 9 er et tegneseriemagasin på nettet for alle med interesse for tegneseriemediet, den niende kunstart, som de siger i Frankrig. På Nummer 9 bringer vi anmeldelser, nyheder og baggrundsstof, som henvender sig til såvel nye som garvede tegneserielæsere.

BLIV EN DEL AF NUMMER 9

Nummer 9 søger altid efter kompetente og engagerede bidragsydere, der vil være med til at skabe Danmarks bedste magasin for tegneserier og grafisk litteratur.

Læs mere her

TEGNE SERIE-RESURSER

Dansk Tegneserieråd
Danske Tegneserieskabere
Comicwiki
Copenhagen Comics
Art Bubble
Storm P. Museet
The Animation Workshop